

„EDINOST“
Izhaja po trikrat na teden v šestih iz-
danjih ob torkih, četrčkih
in sobotah. Zjutranje izdanje iz-
haja ob 6. uri zjutraj, večerno pa ob 7.
uri večer. — Obojno izdanje stane:
za eno mesec . f. 1.—, izven Avstrije f. 1.50
za tri mesece . . . 3.— „ „ 4.50
za pol leta . . . 5.— „ „ 9.—
za ves leto . . . 12.— „ „ 18.—
Naročnik je plačevati naprej na naročbo
brez priložene naročilnice se uprava ne
ozira.

Posamične številke se dobivajo v pro-
dajalnicah tobaka v Trstu po 30 nov.,
izven Trsta po 40 nov.

EDINOST

Oglaš se računa po tarifu v petitu; za
naslove s debelimi črkami se plačuje
prostor, kolikor obsega navadnih vrstic.
Poslana, osmrtnice in javne zahvale, do-
mači oglasi itd. se računajo po pogodbi.

Vsi dopisi naj se pošiljajo uredništvu
alica Caserma št. 13. Vsako pismo mora
biti frankovano, ker nefrankovana se ne
sprejemajo. Rokopisi se ne vračajo.

Narečnino, reklamacije in oglase spre-
jema upravnništvo alica Moline pic-
colo št. 3, II. nadst. Naročnino in oglaš
je plačevati loco Trst. Odprte reklama-
cije se prosto pošiljajo.

Glasilo slovenskega političnega društva za Primorsko.

„V edinosti je moč“.

Poštna napisa v Rojanu.

„Slovenski Narod“ piše pod tem naslovom:
„Vladanje je težaven posel in velike nadarjenosti
je treba, da se časih zadene prava steza in da
se z vladnim vozom ne zavozijo v jarek. Dosti-
krat pa tudi najboljši državnik ne umé izogniti se
skali, ob katere potem trči s svojim vladnim ziste-
mom. Manj sposobni državniki — in mej take,
kakor vse kaže, pripada tudi grof Badeni — pa
časih nalašč iščejo zaprek ter spodrsnejo tam, kjer
bi človek na kaj takega ne mislil niti v sanjah.
Najmanj sposobni pa so tisti državniki, ki ob času
kriz in splošnega vnetja izdajajo malenkostne na-
redbe, katere kakor igle v meso zbadajo v javno
menenje ter so samo olje, ki se uliva v plamen
javnega razdraženja. Taki državniki kažejo na-
sproti svojim prijateljem svojo odločnost, a ob za-
veznikih, katerih potrebujejo najbolj, drgnejo o
vsaki najmanjši priliki svoje komolce. Takih dr-
žavnikov imel je Jakob I., ki so ga tik lastne
tme polagoma ali gotovo spravili z angleškega
prestola! Kaj takega v naši Avstriji ni mogoče,
ker je starodavna dinastija tako zelo ukoreninjena,
da ji najnerodničji minister ne more škoditi ničesar
ali vzlic temu so se nam usiljevale predstojajoče misli,
ko smo izvedeli, da je osrednja vlada v našem slo-
venskem Rojanu zaukazala, na ondodni pošti na-
praviti samo laški in nemški napis, in da je na to,
ne da bi se bili zgodili kakizgredi, postavila pod policijsko stražo omenjena dva na-
pisa. Ta policijska straža je jasen dokaz, da si je
bila vlada v polni svesti svojega dejanja, in da je
prav dobro vedela, da bode slovensko prebivalstvo
razdraženo, če pošta v Rojanu ne dobi napisa v
slovenskem jeziku. In najlepše še-le pride! S Trsta
se nam poroča, da je tržaško namestništvo samo
predlagalo, da naj dobi rojansko pošto poslopje

tri napise, torej tudi slovenskega, ali osrednja
vlada dunajska je na lastno roko odredila, da je
izpustiti slovenski napis in da je
ostala dva napisa postaviti pod po-
licijsko brambo!

Prijeti se moramo nehote za glavo, ko čujemo
vse to, in sicer pod vladno grofo Badenija, ki je
sam potoval po Primorju, ter iskal tam informacij.
In glejte, po teh informacijah nimajo Slovenci niti
toliko pravice, da bi se na neznanem poštnem po-
slopu napravil slovenski napis, in to sredi čisto
slovenskega kraja. V tržaški okolici vre, kakor ni
vrel nikdar poprej, in ravno vlada je poklicana,
da posreduje in da stori vse, kar bi pomirilo in
pomajšalo javno razdraženost. K temu pa je vlada
naravnost zavezana vselej takrat, kadar se z ma-
lenkostnim sredstvom da doseči pomirjenje duhov,
in zavezana je tudi opuščati malenkostne naredbe,
ki morajo javno menenje še bolj razdražiti. In tu
vprašamo po vsi pravici, kak pomen ima za državo
izključenje slovenskega poštnega napisa v Rojanu?
Nikakega! Za slovenski narod pa ima to izklju-
čenje velik pomen, posebno, ko se je zaukazalo
proti volji gosp. viteza Rinaldinija. Občutimo ga vsi
kakor udarec z jermenom, ki nima drugega na-
mena, nego da provzroči na slovenski koži črno,
bolečo liso! Prav take naredbe kličejo slov. na-
rodu vedno in vedno v spomin, da je stališče nem-
ških nacionalcev, po katerem so Slovenci le infe-
rijorno pleme, tu in tam še vedno tudi stališče
naše vlade. Istotako pa so take naredbe najboljše
sredstvo, da izgube naši drž. poslanci pri narodu
vse zaupanje, češ, da nimajo na Dunaju niti naj-
manjšega upliva. In res napisa na rojanski pošti
govorita jasno in odločno! Kdor ume čitati, ta naj
se poda v slovenski Rojan, in ondi bode čital v
nemškem in laškem jeziku, da slovenski in hrvatski
poslanci ničesar ne štejejo pri Badeniju, in da jih

niti toliko ne ceni, da bi njim na ljubo okrasil
rojansko pošto z neznanim in z ponižnim sloven-
skim napisom. In vse to v času, ko se vrše poga-
janja mej vlado in desnico, da naj le-ta postane
vladna večina. V istini, čudna vladna modrost!
Slovenski in hrvatski državni poslanci so vendar
važen faktor v desnici in rojanska napisa nam
svedočita, da jih vzlic temu hoče imeti grof Ba-
deni za nekake politične clowne, ki bi bili pokli-
cani samo v to, da bi jih galski grof, na radost
Lahov, s peresom zgačkal pod nosom. Rojanska
napisa sta sama ob sebi le malenkostna zadeva,
dandanes pa sta jednaka streli, ki je padla po
naših državnih poslancih iz rok državnika Badenija,
ki hoče te poslance imeti v svoji vladni večini.
Rojanska napisa oznanjata vsemu svetu, da hoče
grof Badeni vse pri starem pustiti v Primorju, in
da je slovenskim Primorcem od njega pričakovati
ravno toliko, kakor jim je bilo pričakovati tedaj,
če bi bil v Cislitaniji ministerski predsednik po-
nesrečni vitez Schöenerer, ali pa prismojeni Wolf!
Steza, ki vodi slovenskim in hrvatskim državnim
poslancem v vladno večino, je odprta in po rojan-
skih napisih sedaj tudi prav prijazno razsvetljena!
Torej srečno pot!“

DOPISI.

Iz Pulja. (Izv. dop.) Čas počitnic se bliža
svojemu koncu. Še par dnij, in zopet se podaje
dijaki — seveda s težkim srcem — od svojih sta-
rišev in znancev v mesta, da nadaljuje svoje
učenje. —

Slovencev še primeroma malo študira. Po-
sebnost močno se čuti primanjkljaj na Koroškem. V
Celovcu je n. pr. samo šestina vseh gimnazijcev
slovenske narodnosti.

To pa izvira iz tega, da je v tej deželi še

PODLISTEK

Osveta tašče.

Črtica iz malomestja. Napisal O. K. Srčan.

Gospod Slavnik je bil menda zadovoljen s
svojim bodočim zetom, kajti pogledoval me je ve-
selo in mi vliyal v kozarec najfinejšega vina. Ve-
selil se je menda, da bode samosilka — gospa
Slavnikova — ki je mučila njega dosedaj, kmalu
nadlegovala tudi mene. — — —

Ker pa sem mislil, da moram vse spolniti po
pravilih, sem oblekel drugi dan svoj stari frak in
cilinder ter odšel k gospodu Slavniku — snubit
Minko.

Gospod Slavnik se ni obotavljal, takoj me je
objel ter poljubil kakor svojega zeta.

Poroka se je praznovala sijajno.

Kmalu po poroki pa je zadela mojega tasta
srčna kap, morda radi prevelike jeze nad svojo
soprogo. Obžalovali smo ga kakor se spodobi in
ga pokopali.

Moja tašča se je preselila k nama kmalu za
tem, da bi — kakor je rekla — pomagala Minki
v gospodinjstvu. Da, in vladarstvo je kmalu dobila
in sedaj vladala z veliko strogostjo.

In tako se mi je godilo slabo odslej. Napo-
sled pa sem se navadil vseh svojih križev in nadlog.

Prišla je jesen. Neka Minkina prijateljica, ki
je bila omožena v bližjem mestu, povabila je že
večkrat mojo soprogo, naj pride k njej. Tako se
e Minka slednjič odločila vsprejeti povabilo. In

nekega dne je res oddrdala v mesto k svoji pri-
jateljici.

Tako sem postal vsaj nekoliko bolj svoboden
in sem sedaj skušal, kolikor se je dalo, odpočiti.

Nekega večera proti enajsti uri sem kora-
kal malo vinjen veselo domov. Kar je stopila iz
neke hiše na cesto ženska velika in vitka, kolikor
sem mogel videti pri varčnem svitu svetilke.

Takoj sem se spomnil, da lahko doživim dan-
es še kak pikanten dogodek, kakoršnim sem bil
prijazen še vedno.

In začel sem z veliko uljudnostjo lov na to
damo. Došel sem jo in jej ponudil svoje spremlje-
vanje. No, menda sem imel srečo! Kajti moja kra-
sotica je takoj vsprejela ponujeno jej viteško des-
nico in se je prepustila mojemu spremljevanju.

Korakala sva dalje. Slednjič sem jo vprašal,
je-li ima še dolgo pot do doma. Mojo radovednost
pa je dama le na pol zadovoljila, kajti samo nemo
je pokimala z glavo. Skušal sem jej pogledati v
obraz, a vedno je obračala zagnjen obraz od mene.

„Prosimo, gospica, katera hiša je vendar tako
srečna, da skriva vašo lepoto?“ sem silil v njo.
Oj to vino!

In zopet je le nemo pokimala z glavo, pa
pokazala z desnico pot, ki je peljal k mojemu domu.

„Dovlite mi, lepa gospica,“ sem začel znova
jecljaje, „da izvem, kaki ljubek obraz se skriva
pod zagrinjalom?“

Dolgo sem čakal to pot na odgovor, a dobil
ga nisem. Ker pa mi je začela stvar postajati pre-

dolgočasna, sem porabil svojo svobodno levico v
to, da sem hotel nekoliko povzdigniti njeno zagri-
njalo. Toda krasotica me je rahlo udarila in — o
čudež! — slednjič so se usta moje krasotice od-
prla in je rekla:

„Potrpajte, gospod doktor! Kmalu prideva v
ulico, kjer se vam razodenem.“

Gospod doktor! Ona me torej pozna? Ne-
srečnež, jutri vse to gotovo izve tvoja tašča!

Med tem sva se približala mojemu domu, in
da bi že dovršil svoj tête-à-tête s tujo damo, in
da bi slednjič spoznal svojo krasotico, zaprosil sem
jo torej vnovič, naj povzdigne svoje zagrinjalo.

„Vi torej želite“, je grozé začela, „vi želite —“

„Za božjo voljo“, jej prikinem besedo, „za
božjo voljo, ne kričite tako, kajti moja grda in
hudobna tašča...“

A ona me je prišla s svojo levico, povzdig-
nila svoje zagrinjalo in — o groza!!

Na vseh udih tresoč se stal sem tu z odpr-
timi usti, pred menoj pa je stala moja — tašča!

„Pojdite domov, Slavnik!“ mi je rekla na-
posled. „Vaša hudobna tašča vam tega ne pozabi
nikdar!“

Drugo jutro se je odpeljala, nikdar več je
nisem videl, nikdar več mi ni pisala. Ko pa je u-
mirala, je napravila operoko. In tedaj je pokazala,
kako se ume osvetiti razžaljena tašča.

Vse svoje premoženje je zapustila cerkvi do-
mače fare, Minki je zapustila svoja stara krila,
meni pa — nič! (Zvršetek.)

sedaj primeroma malo slovenske inteligence. Reven kmet pa težko preskrbuje svojega sina z vsem potrebnim, ako nima nobene pomoči.

Isti primanjkljaj dijaštva opazamo tudi na Primorskem. V Pulju je samo tretjina dijaštva slov. krvi; pravzaprav bi morali biti dve tretjini. Število naših učencev se sicer množi — a polagoma. Posebno pa je, da se tukaj poravnata ta primanjkljaj, da tem lažje dobimo gimnazijo v Pazinu. Vlada bi se lahko drugače protivila in trdila, češ, premalo dijakov imate za isto. Prejšnja nemška gimnazija v Pazinu se je opustila radi tega, ker ni bilo dovolj učencev. In zakaj ni bilo dovolj učencev? Gimnazija bila je nemška — in v tem tiči vzrok. Istrski dijaki so raje hodili na Reko (radi hrvatskega učnega jezika) nego pa v Pazin. Pa tudi sedaj študira — radi madjarske nestrpnosti ne več na Reki, ampak na gimnaziju na Sušaku — čez 100 istrskih dijakov. Po mojem mnenju bi se ti vrnili v domovino, ako bi bil v Pazinu gimnazij s hrvatskim učnim jezikom — vsaj oni, ki niso blizu Reke. Istrski Hrvati bi mnogo pridobili s to gimnazijo. Naraščaj slov. dijaštva v Istri bil bi zagotovljen.

Pazin ima tudi isto dobro lego za ta zavod kakor Celje. Bog pa nas obvari tolike burje, kakor je bila radi celjske gimnazije!

Povrnimo se pa zopet v Pulj. Tukaj imamo zabeležiti in rebus scholasticis veliko pridobitev. Mislite si gospod urednik, na našem c. kr. gimnaziju bode se od letos naprej podučevala hrvaščina kakor neobvezni predmet v dveh oddelkih po dve uri na teden. Radoveden sem, kakšno bode to poučevanje. Nisem pedagog, a mislim, da to poučevanje ne bode imelo zaželjenega uspeha. Da bi bili vsaj štirje oddelki, kakor so v Celovcu. Italijani so na boljšem. Vsaki razred za-se ima po 3 ure na teden italijanščino. To dobroto so dosegli šele letos; poprej so imeli samo dve uri na teden. Italijanski neobvezni predmet je še le letos postal relativno obvezen. Oni torej, ki se je vpisal za ta predmet, mora istega potem zmiraj obiskovati brez izjeme, ako je Italijan ali Hrvat. Vemo gospodje, kam pes taco moli! Slovanski stariši, bodite torej pazni o vsprejemu!

Iz vsega tega pa sprevidimo, kako lepo se ravna z Italijani. Ako dobi Slovan kruhove drobtinice, dobi Italijan svoj ljubljeno polento, drugače bi bil krik in vik še več.

Ker sem čul, da misli več slov. dijakov zapustiti ta zavod radi prevelike strogosti ravnateljeve, opozarjam iste, da tega ne storé, ampak naj še privedejo druge. To je potrebno. Dijaki naj se tako dostojno vedejo in marljivo učijo kakor do sedaj, — pravica zmaga slednjč.

Omenim še, da revni in marljivi učenci dobivajo tukaj tudi državno podporo. Nekateri dobivajo obed skozi ves teden, razven tega še kaj obleke in knjige, drugi zopet denarja.

Drugo se pri nas ravna vse po starem istrskem redu — samo občinske volitve so pred durmi. Slišal sem zvoniti, da ne pojde vse gladko, in da bode c. kr. mornarica delala zgago mestnim očetom.

Čul sem tudi skoro neverjetno vest, da bi se Italijani radi tega bližali Slovanom. No — čuditi se temu ni treba. Kedar je sila, jim je vsakdo dober.

Sicer pa: vederemo! Dixi!

Perún.

Politiške vesti.

V TRSTU, dne 14. septembra 1897.

Istrsko politično društvo. (Società politica istriana) je imelo minolo nedeljo v Kopru svoj letošnji občni zbor. Pri tem zboru se je jednoglasno odobril nov načrt tega društva, katero naj vodi vse politično, javno in gospodarsko življenje po Istri. Kako je delovanje tega društva v narodnem pogledu, si vsakdo lahko misli in ni treba še posebej povdarjati. Našim redoljubom po Istri pa kličemo: pozor!

Prihodnji državni zbor avstrijski. Pisarniško ravnateljstvo poslanske zbornice razpošilja ravnokar povabilo na prvo sejo dne 23. t. m. ob 11. uri dopoldne. Predsednikom parlamentu je baje določen poslanec d. E b e n h o c h. Čifutski „Neue Freie Presse“ seveda ni nič kaj po volji, da bi predsedoval prihodnjemu državnemu zboru, ki ni njene gore list in se torej drgne vanj po svoji stari navadi pisarenja. Prišlo jej je namreč

na um, da nekako razgrinja dra. Ebenhochovo karijero v preteklosti njegovi in našteva vse različne, seveda izmišljene nedostatke, ki kar nič ne priporočajo moza za tako važno mesto, kakor je predsednik avstrijskega parlamenta. A človek kaže baš s tem svojo pravo vrednost, nad čimur se jezi in Čifutka se je tudi o tem pokazala v vsej svoji — vrednosti. No, mi pa menimo, bodisi kateri koli poslanec večine predsednik prihodnjemu državnemu zboru, viharji, kateri čakajo poslansko zbornico, ne izostanejo in svet bode skoro čul čudnih glasov o notranji politiki avstrijski. Kaj vse se je godilo na obzorju evropske, a še posebej na obzorju avstrijske politike! In vsi ti dogodki bodo odmevali direktno v bodočih bojih državnega zbora; v mišljenju zastopnikov obeh taborov bodo odmevali divni glasovi prijateljske francosko-ruske zveze, glasovi sestanka nemškega in italijanskega vladarja, a odmevale bodo demonstracije v Hebu, Ašu in Celju z vsemi veleizdajskimi zvoki, a odmevali bodo tudi glasovi vseslovenskega shoda v Ljubljani z njegovimi resolucijami in vsi ti odmevi skupaj bodo ustvarjali harmonijo ali disharmonijo bodočega avstrijskega državnega zbora. Kaj pa bode ekvivalenta vseh tih skupnih odmevov? Kdo more izračunati to? Le ta jedna slutnja nas navdaja, da stojimo pred durmi tako ogromnih izprememb v politiki Avstrije, kakoršnih ima zabeleženih le malo zgodovina naše države.

Različne vesti.

Za bazar, katerega priredi tržaška ženska podružnica sv. Cirila in Metoda dne 19. t. m. podarila je gospa Metlikovič pet lepih „narodnih punčik“ in zaklopnico igrač. Gosp. Cigoj 6 prevez za brke. G. Ribarič dve kroni.

Srčna hvala gg. darovateljicam in darovalcem. Prosi se častito gospodo, da bi se požurila poslati namenjena darila, da ne bodo nekateri tožili, da je prepozno. Čakati hočemo še do 16. in 17. t. m., Pokažite rodoljubje, da umete in hočete podpirati naše podjetje, katerega namen je na zabavni način koristiti naši sveti stvari. A ne samo, da pošljete kaj; vabimo vas tudi, da se ja vsi udeležite koncerta, pri katerem bo svirala vojaška godba in bode ta pela mešana zbor „Adrija“ in „Zarja“. — Natančni program priobčimo pozneje.

ODBOR

tržaške ženske podružnice.

K zadnjemu naznanilu o začetku šolskega podnka na slovenski ljudski šoli sv. Cirila in Metoda pri sv. Jakobu v Trstu se še dostavi, da upisovanje učencev in učenk v to šolo se bode začelo že dne 16. in 17. t. m. Dne 18. bode za učence in učenke tega zavoda ob 8. uri zjutraj v farni cerkvi sv. Jakoba sv. maša. Vodstvo.

Doneski za moško podružnico družbe sv. Cirila in Metoda v Trstu. Gospa Metlikovič je nabrala na slavnosti otvoritve narodnega doma v Barkovljah 12 kron 16 st. Renonce pri taroku 1 krono 20 stot. Gosp. Ivan Žgur iz Senožec je poslal 1 krono darovano po g. Jakobu Sila da je slišal še jedenkrat na stare dni pesem na citre „Boj moja, boj moja, t' bom lešnikov dal“.

Dobro je bilo. Na moj mali članek, ki je bil objavljen v 106 št. cen. „Edinosti“ pod naslovom „Bodimo dosledni“, vsula se je grozna toča. Ta toča bi bila kar na mah pobila ves članek, ali žal, ni se posrečilo. Dobro pa je vsakako, ker nevihta čisti zrak in za nevihto navadno nastaja lepo vreme!

Da napravimo torej mir (ta ljubi mir!) med nami — ni treba družega, nego molčati o vsem, kar je slabega, ter hvaliti vse, samo da je s tem vstreženo nekaternikom.

„Naša društva so zasnovana v prospeh naroda“, tako piše moj gosp. nasprotnik. Ne vem komu to povdarja. meni, ali slavnemu občinstvu? Ako sprejemamo v naša društva osebe, ki niso več naše jeziku, s tem — rešujemo zgubljene ovčice. Vprašam pa gosp. dopisnika: kje in kedaj sem nastopil proti takim osebam? Ne mojste sanjati resnice, akoravno ista oči kolje, nego, ako hočete pobijati, pobijajte le stvarno, ne pa zavijanjem. To ni lepo. Zaradi omejenih členov nimajo naša društva nikakih sitnosti, ker dotičniki so povsem oddaljeni od našega navadnega delovanja, izvzemši morda v vsem par oseb! Društvo pa, za katero se poteza gosp. člankar, nima niti enega

člena nevesčega našega jezika in baš zato mi je neumljivo, kako zamore gosp. dopisnik zagovarjati svoje, laški govoreče sodruštvenike? Ako je nemarnost starišev zakrivila, da otroci ne znajo slovenski, kar se čisto dogaja, tedaj ne popravi tega nobeno društvo, osobito pa ne, ako bode 20—30 Slovencev govorilo vedno laški le zaradi jedne take osebe. Jezite se na pavšalni napad (!), ali vprašam Vas gospod dopisnik: nisem-li jaz prosil slavne odbore društev, naj ukrenejo potrebno, da na plesnih vajah odpravijo v članku navedene nedostatke? Kje je v mojem članku govora o pokvarjenosti naših društev? Ni-li dovoljeno opazovati na nedostatke, ki se dajo odpraviti gotovo, in tudi če so „zgodovinski“! Gosp. dopisnik graja mene, ker sem zapisal skromno prošnjo do slav. odbora nekaterih naših društev. Njemu to ni prav, ker s tem se baje sramote društva. On pa navaža kar vso Slovenijo kakor nekako nemško-laško Slovenijo!!! Prav ima gosp. dopisnik, da je navedeni greh že stariški „narodni greh“, katerega se niso še iznebili niti najnavdušenejši rodoljubi. (??) Toda vse navedeno je baš voda na moj mlin! Z lepa ne gre in ne gre, to priznajte; rad bi vedel še, kako bi bilo primerno sredstvo ozdravljanja navedene bolezn! Kar se tiče slov. šole, je podpisani storil svojo dolžnost, zato mu zbadljivo očitjanje gospoda dopisnika, kar nič ne imponuje. Izjavljam še enkrat, da jaz nisem napal one društvenike, ki neznajo slovenskega, nego one, ki znajo, a nočejo govoriti, akoravno jim gre bolje slovensko nego — laško!! Povem pa, da: ako jaz in mojih 5 otrok govorimo pravilno in vedno le slovensko; ako tudi vsi napadeni govore z menoj le slovenski — bi lahko in bi morali tudi mej saboj govoriti vedno tako, osobito, ko se prištevajo k nekacemu cvetu slovenstva. Kar je bilo v Ljubljani in v Dalmaciji, to nas ne sme brigati, osobito ne, kar je slabega; ako so oni grešili, nam ni treba, ker imamo šolo od njih. Obsojam napad na one ljudi, ki so vse žrtvovali, da bi pomagali zatiranemu narodu. Kajti, ako niso vspeli, krivi so bili v prvi vrsti polovičarji. Nepoboljšljive otroke sme se zavreči z umazano vodo in naj si pobijejo glavico. Toliko v obrambo.

Isti.

Veliko veselico s plesom priredijo tri pevska društva v nedeljo dne 19. t. m. na Proseku na na vrtu g. Marino Lukša. Ker sti bili veselici „Pevskega in bralnega društva“ na Opčinah in pevskega društva „Danica“ na Kontovelu valed slabega vremena pretečeno nedeljo prenešeni na naslednjo nedeljo in ker bi imelo pevska društva „Hajdrih“ na Proseku imeti isto nedeljo svojo veselico, sklenila so vsa tri društva prirediti skupno veliko veselico na Proseku. Razpored veselici objavi se pravočasno.

Gospodarsko društvo na Greti vabi vse gg. ude v nedeljo, 19. t. m. ob 4. uri pop. k izrednemu občnemu zboru v društvenih prostorih.

Kolesarski klub „Sokol“ v Trstu je priredil minolo nedeljo ukijab neugodnemu vremenu napovedano društveno cestno dirko iz Opčin v Štorje in nazaj. Prvi je došel na cilj g. Počkaj 47½ m., drugi g. Anton Toroš v 50 min. in tretji g. Nazarij Grižon v 53 m. Vsi trije dirkači so prekoračili dosedanj rekord na tej progi. Rekord, ki ga je dosegel gospod Počkaj presega dosedanj rekord za celih 6 minut. To je jako lep uspeh.

Po dirki se je vršila živahna zabava v družbi klubovih prijateljev iz mesta in okolice.

Odbor kolesarskega kluba „Sokol“ v Trstu naznanja svojim članom in športnim sodrugom, da je uajel v hiši št. 14 v ulici Caserma (tik kavarne Commercio) društveni lokal, kjer se spravljajo in čedijo kolesa. Ključni lokala se nahajajo v isti kavarini. Lokal je sedaj že popolnoma urejen in je na razpolago članom.

Ta novoustanovljeni klub napreduje prav lepo, ter je želeti, da pristopijo k istemu vsi slovanski športni sodrugi, ki se niso še upisali.

Narodno petje. Ne moremo si kaj, da bi ne prijavili krasnih besed, katere piše poslednja številka „Slovenke“ povodom rojanske veselice ženske podružnice sv. Cirila in Metoda. Ti stavki slovejo: „Ker sem že pri petju, naj omenim nečesa, o čemur smo govorili že tu in tam. Neumorni pevovodja g. Ražem, ki že žrtvuje toliko truda in časa, da uči petja naše okoličane, storil bi lahko še to neizmerno dobro, da bi učil pevce in pevke narodnih pesmi slovenskih. Ako se njemu

in drugim pevovodjem zdi pre alenkostno, da bi nastopali njihovi pevci in pevke s preprostimi enoglasnimi ali dvoglasnimi pesmami, naj jih uče vsaj za domače, privatno petje.

Kaj imamo od tistih umetniških težkih pesmi, v katerih poje zdaj en sam, zdaj dva, zdaj tenorji, zdaj soprani, zdaj ves zbor? Takih pesmi ne morejo peti, ko se zbere nekaj mož v krčmi, in takih pesmi ne morejo peti dekleta in žene pri svojem delu. In kaj se dogaja potem? Ker jim niso znane naše preproste narodne pesmi slovenske, umetnih pa posamezni ne morejo peti in ker naše ljudstvo poje silno rado, tedaj pojó posamezniki navadno one poulične grde laške pesmi. Edina slovenska pesem, katero pozna naša okolica je: „Jaz pa pojdem na Gorenjsko . . .“ Milo se mi je storilo onega dne, ko sem slišala tam gori nekje nad sv. Ivanom ponavljati to pesem brez konca in kraja. Bili so merda naši narodni fantje, kateri niso marali peti laških; no, naveličali so se naposled in tudi oni udarili ono znano bezmiselno laško sedaj moderno pesem. Naj se ozirajo gg. pevovodje blagohotno na moj nasvet, in naj uče naše ljudstvo narodnih preprostih pesmi eno- ali dvoglasne, ako ne za oder (po mojem ukusu so narodne pesmi sicer najlepše) vsaj za vsakdanjo rabo, one umetne in težke pesmi v zborih morejo peti le na veselicah, ko je ves zbor skupaj. Ako bi vrli naši pevovodje hoteli uvaževati moj skromni nasvet, izginila bi kmalu trivijalna laška pesem iz okolice in glasila bi se mesto nje naša slovenska!

To so zlate besede, vredne več, nego se na prvi pogled vidi in mi in z nami vsak pravi rodoljub se gotovo strinja popolnoma z njimi. Vso čast umetni pesmi, pravimo, ona nam pripravlja izrednega umetniškega užitka na — veselicah in koncertih, a narodna pesem ostane le narodna, z drugimi besedami: last naroda.

Mi ne zamerimo našim pevovodjem naravnost, da se tako radi poslužujejo umetnih skladb in čem umetniše so, tem rajši, saj v tem kažejo svojo visoko izurjenost in talent, ali oni naj bi zajedno premislili, da je treba tudi narodu, kar je narodovega in prav pravi „Slovenka“, da narod, hoteč nekaj svojega petja, sega potem po tujem, ker je popularno, mesto bi segal po domačem, katero se samo še omejuje na umetniški vspored pri koncertih in ne more med narod, ker je neumevno, pretežko.

Na vaši odgovornosti je torej, gg. pevovodje, ako se narod potušuje, ker mu ne daste domače pesmi in nasledke tega potuševanja obžalovali bodele najboljše sami.

Govorili smo, upamo, da nam gg. pevovodje ne zamerijo, marveč uvažujoči naš opomin, prično poučevati našo mladino v domačem petju, da se bode glasila priprosta, a toli krasna domača pesem ubrano in lepo ondi, kjer skruni sedaj slovensko uho grda tuja popevka.

Iz Brega nam pišejo: Tudi v našem okraju je napravila toča, min. nedelje velikanske škode. Uničila je jedino upanje našega kmeta. Plemeniti trtni sad je bil tako lep, zdrav in zreli, kakor že mnogo let ne jednako. Vsak je željal pričakoval veselega dneva, da po tolikih letih okusi zopet jedenkrat izvrstno kapljico, ali ves Breg ni dočkal te sreče. Srdita sovražnica ni prizanesla trtam v Dolini, Buljuncu in Borštu. Ledeni bič je uničil tri četrtnine vsega pridelka, izvzemši le Ricmanjem. Tu je zadeta le tu pa tam kaka jagoda.

V Ricmanjih se prične trgatv prihodnji ponedeljek; grozdje je popolnoma zrelo in zdravo tako, da si nikdo ne more misliti boljsega.

Iz Pazina nam pišejo: V nedeljo dne 12. t. m. po noči je razsajal pri nas hud vihar z dežjem in točo. Toča je popolnoma uničila ves vinski pridelak v občinah Motovun, Trviž, Kašćerga, Kršikla, Grdoselo, Zareč in Pazin. Najhuje je razsajala v selih Kolov, Brajkovići in Zovići občine Trviž, kjer niti peresca ni pustila na trtah. Suša je uničila druge poljske pridelke, zdaj pa še toča vinske pridelke. Zaradi tega žuga našem ljudstvu velika beda.

Električna železnica na sv. Višarje. Na to znamenito božjo pot, katero pohaja vsako leto poprečno 60000 romarjev, nameravajo napraviti zdaj električno železnico. Trdka Siemens in Halske je baje že dobila predkoncesijo za zgradnjo te železnice.

Avstrijski vojak na Kreti ponesrečil. Kakor čujemo, je poročnik Anton Straka od 87. pešpolka na Kreti ponesrečil s tem, da je pal s konja in se smrtno pobil. Drugo poročilo javlja, da je poročnik g. Straka že umrl.

Sama dečke so dobili v rumunski vasi Jas, ki šteje 530 duš. Rodilo se je namreč ondi lani 22 otrok ki so bili vsi fantje.

Punčike hčere ruskega cara. Francoski predsednik Faure je prinesel veliki kneginji Olgi, lepi carjevi hčerki, tri originalne punčike v dar. Vsaka je v posebnem kovčegu z monogramom in grbom. Ena zna „govoriti“ dolg „govor“, ter „peti“ celih 5 pesmic. Druga je sila elegantna Parižanka z 4 različnimi toaletami, tretja pa je kmetsko dekle, ki se more obleči kot Normacka, Arležanka, Bretonka in Bearnerka. Velika kneginja Olga je bila punčk jako vesela, in sivi Faure je sedaj njena „prva ljubezen“.

Nesreča na polju. Blizu neke vasi na Sedmograškem so delali kmetje na polju, ko se je pripravljalo nevihti. Dež je jel padati in ljudje, ki so imeli predaleč od doma, da bi se mogli uteči nevihti, napravili so si kar sredi polja neko zavetje. Postavili so motike v zemljo tako, da so moleli železni deli orodja kviško in čez iste položili so plachte, slame in kar so imeli, sami pa se stisnili v tesni prostorček skupaj. Ker pa železo vleče strelo nase, ni trajalo dolgo, ko se je strašno zabliškalo in treščilo, — kam? Naravnost v to bomo zavetje in strelo je ubila vse štiri prebivalce istega. Še le proti večerni, ko ni bilo domov nikogar od nesrečnikov, se je zvedelo v vasi o tej nesreči. — Dasi pa se je to zgodilo v Sedmograški, umestno je svariti tudi naše domače ljudi, da ob času nevihte pazijo na to, da ne iščejo na takov način zavetja pred hudo uro, kakoršen le še pospešuje nesrečo.

Vodni bicikl. Nek Alojzij Rovere, trža'an, je izumil vodni velociped, s katerim mu je možno hitreje voziti, nego je bilo to mogoče z vsemi dosedanjimi izumi te vrste. Nedavno se je produciral v našem pristanišču in občinstvo je začudeno gledalo to prikazen, za katero se je penila voda, kakor za kakim parnikom. Neka italijanska trdka je izumitelju baje ponudila velikansko svoto za njegov patent, ki je še radi tega jako važen, ker se da porabiti celo v močvirju za lov.

Talimi-zdravnik. V Pešti je sluga, zdravnik dr. Taufferja, Ivan Toth, delj časa izvrševal zdravniško prakso, kadar ni bilo doma njegovega gospodarja. Toth je sprejemal doktorjeve pacijente v istega sobi, jako skrbno preiskoval možke in — ženske ter si dal drago plačevati svoja „preiskovanja“. Na ta način si je pridobil precej premoženja. Konečno pa je stvar prišla na dan in sedaj je dobil Ivan Toth za svojo prakso — varen kot.

Jurčič in parket.

Nedavno temu je nekdo — in ako se ne motim, je bil to mladi pisatelj moderne literarne struje — pisal, da je imel Jurčič jako tesno obzorje. Vse njegove osebe da so se sukale okrog kakega vaškega velikaša, kakega vaškega šolmaštra, ali kake blazne grofinje, ne glede na posamezne figure iz malega ali srednjega življenja, kakoršnih se seveda mnogo nahaja po njegovih spisih.

To „obzorje“ pa da je baje krivo, da Jurčiča ni prištevati velikim duhom našega naroda, naše književnosti.

Malo je izobražencev ali tudi neizobražencev v Slovencih, da bi ne bili čitali Jurčičevih spisov, kakor je malo taci v Nemcih, da bi ne bili čitali Goetheja in Schillerja; saj ni kakovost v obliki tih prvencev, kar jih dela nepozabne in slavne v srcih naroda, marveč kakovost je njihovega duha, ki jim je splela neovenljivi venec slave. Oblika je mnogo, a oblika ni vse. Mnogokateri moderni romanopisec nemški, kateremu so bila na razpolago vsa mogoča sredstva, da brusi svoje umotvore z vsemi tehniškimi pripomočki, čegar klasiki nemški niso mogli, vendar zavida Goetheja in Schillerja radi njune velikosti, a še bolj radi njune slave, kakoršne ne more doseči modernik. Istotako je pri drugih, istotako je v Slovencih. Oni, ki graja Jurčiča radi njegovega „tesnega obzorja“, najbrže ne postane nikdar tako slaven, kakor je naš Jurčič, kajti Jurčiča diči njegov duh in ga dviga nad vse tehniške nadostatke v njegovih

umotvorih. Doživimo še, a doživeli smo tudi že, da se je v povesti opisavala najmanjša gubica v krilu krasne devojke, vsaki mesnat pregib njenega divotnega telesa in da se je liki v razstavi, popisal ves arzenal njene toalete, a v duhu, v duhu je bilo pogrešati iste kreposti, iste svežesti, kakor kipi iz spisov našega Jurčiča. Taki spisi so pesek v oči, v tacihi spisih se hoče premotiti čitatelja, da bi pozabil na duševno vrednost umotvora in to hoče moderna literatura.

In tega jej tudi ne branimo!

Ako se je posrečilo mlademu pisatelju priti na parket in se zagledati v trhllost modernega življenja, naj se napaja na njem, naj fotografuje izdelke tovarn in običaje salonskih fraz, — Jurčiča naj nam pusti pri miru! Jurčič z njegovimi naravnimi podobami je v jedni povestici vreden več, nego vsi moderni z njihovim arzenalom toalet in dvorjanskih komplimentov. Svežost misli in čutil, krepost idej, zdravih, prvotnih idej, to so zakladi, ki stvarijo klasike, nikdar pa obrabljeni argumenti salonskega življenja. Ako bi bil naš Jurčič hotel, pač bi bil zamogel obrniti svoje pero tudi na parket, a menda se mu je zdelo škoda svojih misli, da bi jih potrl na drsajočem parketu; — narava je bila domovina njegovemu geniju in ondi se je čutil domačega. S tem pa še ni rečeno, da bi se ne smelo poskušati pisati salonski, — kdor je vsposobljen za to — seveda povsem vsposobljen, piši salonski! Saj naš narod sam podaje že čedalje več snovij iz — salonskega življenja. Ako pa hočete biti — internacionalni, no tedaj Vam je svet odprt, saj nahajate že celo Japonski „salon“. Da-li naše občinstvo s tem tudi v zgornje resnično, ali je pohabite, to je na Vaši vesti.

Naša književnost na prednj: poleg tacega prinašaj tudi tako! Kakor je v vrtu raznih cvetic, tako bodi i v naši književnosti raznih umotvorov, a vsaka cvetica vleci iz matere grude svojo snov! Posnemati, le posnemati nikar!

Družba sv. Mohorja l. 1897.

71.540 Slovencev se je letos zopet zbralo pod okriljem naše dične Mohorjeve družbe! Žal pa, da je naše število letos nazadovalo za 3687. Lani je bilo namreč število Mohorjanov doseglo doslej nedoseženo višino 75.227 udov, predlanskem (l. 1895.) bilo jih je 72.097.

Dasi je pa število Mohorjanov padlo, nas je vendar še častna, mnogoštevilna armada nad sedemdeset tisoč udov! S ponosom se oziramo na tako ogromno število Slovencev, ki si hočejo z dobrim berilom bistrimi umi, blažiti srce, ki se hočejo ob lepih knjigah in zlatih naukih, ktere ponujajo, navduševati in ogrevati za vero dom in cesarja!

Udje se tako le razdelé po posameznih škofijah:

	l. 1897:	l. 1896:	
1. Goriška	7.547	7.713	— torej manj 166
2. Krška	5.509	5.813	— „ „ 304
3. Lavantinska . .	22.507	24.409	— „ „ 1902
4. Ljubljanska . .	29.119	20.445	— „ „ 1326
5. Tržaško-koperska	3.683	3.765	— „ „ 82
6. Sokovska . . .	479	486	— „ „ 7
7. Somboteljska . .	309	313	— „ „ 4
8. Zagrebška . . .	602	574	— „ več 28
9. Senjska	174	197	— „ manj 23
10. Poroška	121	111	— „ „ 10
11. Videmska . . .	199	209	— „ „ 10
12. Razni kraji . .	450	364	— „ več 86
13. Amerikanci . .	681	632	— „ „ 49
14. Afrika in Azija	160	196	— „ manj 36

Vkup: 71.540 — 75.227 — torej manj 3687

Najbolj nazadovala je, kakor kaže razgled, lavantinska škofija, ki je bila lani napredovala za 433 udov. Ljubljanska škofija, ki pri družbi slej kakor prej nosi zastavo, je lani bila pridobila 1379 novih udov, a jih letos zopet zgubila 1326 — Primeroma jako nazadovali smo na Koroškem, kjer je bilo lani družbi prirastlo 251 novih udov, a letos zopet odskočilo 304. To je veliko število in naša skrb mora biti, da v prihodnje zopet napredujemo, ter zbrisemo le-ta madež! — V goriški nadškofiji, kjer smo lani napredovali za 469 udov, smo letos padli za 166. Druge škofije kažejo bolj neznamen nazadek, napredovala pa je zagrebška nadškofija z 28 (lani z 31), razni kraji s 86 (lani s 55) in vrli slovenski Amerikanci z 49 (lani s 77) udi.

Uzrokov, da je nazadovalo število Mohorjanov v letošnjem letu, je več. Poglavitni vzrok je slabo gmotno stanje našega ljudstva po premnogih krajih, zlasti pa slabo gmotno stanje našega kmetskega stanja, ktereга nazivljamo po pravici glavni steber

našemu narodu, in izmed kterega se leto za letom tudi zbira glavno krdele za veliko našo Mohorjevo armado. Slaba letina lanskega leta, ki se je preslabo obnesla malone po vsem Slovenskem, je prizadela našim kmetovalcem ogromno težkih skrbi, a je tudi naši družbi odnesla mnogo, mnogo udov! V vinskih krajih je izostal glavni pridelek, vino, da se je ljudstvo moralo boriti z veliko revščino. Drugod so razne nime pobrale kmetu poljske prideleke; mnogokje imajo še vedno nositi hude posledice zadnjih potresov, — tako, da se po vsem tem ne smemo čuditi, da se mnogokdo, četudi s težkim srcem, ni mogel več vpisati v družbo.

V mnogih župnijah je število udov bilo že prej tako visoko, da se je le težko moglo vzdržati na svoji visočini in ni čuda, da je padlo. Mnogo pa je še vedno župnij, v katerih bi število udov lahko moglo še zelo napredovati, da bi le bilo več zanimanja za dobro stvar. Upamo, da se take župnije vendar enkrat vzdramijo ter teknujejo s svojimi sestrami!

O jednom pa moremo biti posebej uverjeni: da družba še nikakor ni prekoračila svojega vrhunca, kakor se bodo morala veselili nasprotniki. Padlo je število udov, a to sme biti le za hip. Zestaviti moramo vse svoje sile, delati morajo na to vsi rodoljubi, da družba v prihodnje zopet napreduje, da je ne bo slovenske palače po naših prvostolnicah, ne slovenskega doma po naših mestih in trgih, ne slovenske kmetijske hiše in ne kočne na zadnji naši planini brez Mohorjevih knjig. V to pomozi Bog, zato deluj slovenska požrtvovalnost in neutrudni, prezasluzni poverjeniki naše družbe!

Najnovejše vesti.

Atene 14. Ministerski predsednik Rhallis je izjavil, da je Nemčija naznanila grški vladi, da se ne spušta v nobena razmotrivanja glede dohodkov, ponujenih v garancijo proti posojilu za vojno odškodnino.

Trgovinske brzojavke in vesti.
Budimpešta. Pšenica za jesen 11.90 11.92 Pšenica za spomlad 1898 11.82 do 11.84 Oves za jesen 5.88 5.90. — Rž za jesen 8.40 8.42. Koruza za oktober 1897. 4.91 4.93 Pšenica nova od 78 kil. f. 12.50—12.55 od 79 kilo 12.60 12.65 od 80 kil. f. 12.65—12.70, od 81. kil. f. 12.70 12.75, od 82 kil. for. 12.80 12.85. Jedmen 7.10 10.— prosa 6.90 6.90
Pšenica: Slabe ponudbe in povpraševanje. Prodaja malo, cene nespremenjene Vreme: lepo.
Brega. Nerafinirani sladkor for. 19.20 do —. Za notranji trgovini: Centrifugal f. 35/100 Concase f. 37, Centroni f. 37 1/2, v glavah f. 37.50 —
Havra. Kava Santos good average za sept. 42.50 za januar 43.25
Hamburg. Santos good average za september 34.75, za december 35.50 za marec 36.— za maj 36.25, srhalno.

Dunajska borza 14. septembra 1897

	včeraj	danes
Državni dolg v papirju	102.20	102.10
„ „ v srebru	102.25	102.05
Avstrijska renta v zlatu	124.75	124.70
„ „ v kronah	101.85	101.80
Kreditne akcije	363.95	362.10
London 10 Let.	119.75	119.75
Napoleoni	9.52 1/2	9.52 1/2
20 mark	11.74	11.74
100 italij. lir	45.92 1/2	45.15

ZELEZNIŠKI VOZNI RED.

Državna železnica. (Postaja pri sv. Andreju)
Od dne 1. maja 1897.

ODHOD:	
6.30 predp. v Hrpelje, Ljubljano, na Dunaj, v Beljak.	
8.30 „ v Hrpelje, Rovinj, Pulj.	
4.40 popol. v Hrpelje, Divača, Dunaj Pulj in Rovinj.	
7.30 „ v brzovlak v Pulj, Divača, Beljak na Dunaj	
Lokalni vlak ob praznikih:	
2.15 popol. v Divačo.	
DOHOD:	
8.05 predp. iz Ljubljane, Divače.	
9.45 „ iz Pulja, Rovinja.	
11.15 „ iz Hrpelje, Ljubljane, Dunaja.	
7.05 popol. iz Pulja, Rovinja, Ljubljane, Dunaja.	
9.45 „ brzovlak iz Pulja, Rovinja.	
Lokalni vlak ob praznikih:	
8.35 popol. iz Divače.	

Rujav, pristen, naraven sladkor

dobiva se jedino v moji zalogi, katerega prodajam veliko ceneje od lanskega leta.

Priporočaje se, sem udani

Anton Godnig,
trgovec Via Nuova.

NAZNANILO.

Spodaj podpisani raznašalec lista „Edinost“ ki je zajedao URAR priporočja se toplo p. n. občinstvu za popraviljanje vsakovrstnih ur. Udani Friderik Colja, vratar hiše št. 8 via Solitario

Lastnik konsorcij lista „Edinost“. Izdavitelj in odgovorni urednik: Fran Godnik. — Tiskarna Dolenc v Trstu.

Glasbena Matica v Ljubljani

Naznanilo

o XVI. šolskem letu 1897/98.

Vpisovanje v šolo „Glasbene Matice“ se vrši dne 16., 17., 18. in 19. septembra

dopoludne od 10.—12. ure v prostorih društvene šole

v Vegovi ulici.

Poučevanje se prične v ponedeljek dne 20. septembra,

Učni predmeti:

Splošna glasbena teorija, zborovo petje } ponk je (dekliški, deški in dijaški možki zbor). } brezplačen.

Harmonija, kontrapunkt, solopetje, glasovir, gosli, celo.

Učnine se plača za ponk v dveh tedenskih urah od predmeta

1 gld. 50 nvč. na mesec

Vpisnine se plača za vsakega gojenca 1 gld.

Stariši gojencev morajo biti društveniki „Glasbene Matice“; ako niso še društveniki, plačajo pri vpisu gojenca 2 gld. letne društvenine.

ODBOR.

Spiritus sinapis compositus ALGOFON.

Jedino sredstvo proti zobobolu, revmatičnemu glavobolu, migreni itd.

Steklenica z navodilom stane le 20 nč. ter se dobiva jedino le v lekarni

Praxmarer (Ai due Mori.)
TRST — Piazza grande — TRST.

Paziti na ponarejanje.

Saunig & Dekleva

V GORICI, v Nunski ulici št. 14-16.

Velika zaloga

šivalnih strojev in dvokoles

raznih sistemov kakor tudi iz bambusa.

Lastna mehanična delavnica za popraviljanje in nikliranje.

Assicurazioni generali

v Trstu

(društvo je ustanovljeno leta 1831.)

To društvo je raztegnolo svoje delovanje na vse veje zavarovanja posebno pa: na zavarovanje proti požaru — zavarovanje po morju in po kopnem odposlanega blaga in zavarovanje na življenje.

Društvena glavnica in rezerva dne 31. decembra 1893. f. 58,071 673-84

Premije za poterjati v naslednjih letih f. 30,541 700-64

Glavnica za zavarovanje življenja do 31. decembra 1894 f. 169,929.625-08

Plačana povračila: a) v letu 1894 f. 9,737.614-48

b) od začetka društva do 31. decembra 1894 f. 262,401.706-51

Letni računi, izkaz dosedaj plačanih odškodvanj, tarife in pogoje za zavarovanja in sploh vsa natančnejša pojasnila se dobe v Trstu v uradu društva: Via della Stazione št. 888/1 lastnej hiši. 12—12

Tiskarna Gutenberg

filijalka ces. kralj. univerzitetne tiskarne „Styria“
13 Sackstrasse — GRADEC — Sackstrasse 13

TOVARNA ZA OBRTNE IN CONTO - KNJIGE

zistem „Patent Workmann Chicago“

Raztirni zavod — Knjigovezstvo.

priporočuje se za prijazne naročbe se zadržim primernih cen in točne postrežbe.

Izdolovanje vsakovrstnih tiskovin kakor: časnikov, rokočvorov v vsakem obsežu, brošur, plakatov, cenikov, računov, memorandumov, okrožnic, papirja za liste in zavitek z napisom, naslovnih listkov, jedlinih list, pavabil itd. itd. — Bogata zaloga glavnih, Conto-Corrent-knjig, Saldi-Conti, Fature, Debitoren, Creditorov, Cassa-knjig, Strazza, Memoriala, Journalov, Prima-note, odpravnih, menjilnih, časozapadnih in knjig za kopiranje, kakor tudi vseh pomožnih knjig, potem raztirnega (črtanega) papirja, Conto-Corrent, avilnega papirja za kopiranje, listov iz kavčka za kopiranje, skledio iz elnika za kopiranje itd.

Za naročbe in nadaljnja pojasnila obrniti se je do glavnega zastopnika

Trst, Via delle Acque 5 — ARNOLDO COEN — Via delle Acque 5 Trst

Za slabotne

bolehave valde pomanjkanja krvi na živcih, blede in slabotne otroke; izvrstnega okusa in preiskusnega učinka je

železnato vino lekarja Piccolija v Ljubljani.

(Dunajska cesta)

priporočeno od mnogih zdravnikov. — Polliterska steklenica velja 1 gld., pet polliterskih steklenic 4 gld. 50 kr.

Pravi trpotčev sok je jedino oni, kateri se pripravljajo v lekarni k Zrinjskemu, H. Brodjočin, Zagreb, Zrinjski trg št. 20

Trpotčev sok nepreprečno deluje pri vseh prehlanjjenjih sopnih organov, ter je najbolje sredstvo za prsni katar, kašelj, prsobil, hripavost in vrtinobol. Tudi zastarani kašelj se s tem zdravilom v najkrajšem času da odpraviti; bolniki dobijo tok za jelo, lahko spijo in na ta način hitro okrevaljo. — Izmed mnogih zahvala pominjam tukaj samo ono:

„Velecenjeni gospod lekarnik!

Poslajte mi še tri steklenice Vagega izvrstno delujočega trpotčevega soka; potrebujem jih za moje poznanke. Jaz sem od dveh steklenic odnesla dva kašlja popolnoma ozdravel. Hvala Vam. Priporočil bodem ta zdravilni sok vsem prsobilnim. S spoštovanjem — Rudolf Ausim. Na Dunaju, 20. marca 1897.“

Pazi naj se torej, da je na vsaki steklenici vavstvena znamka t. j. slika bana Nikole Zrinjskega, kajti samo je oni pravi trpotčev sok, kateri to varstveno znamko nosi. — Cena steklenice s točnim opisom je 75 nč. — Razpošilja se vsaki dan pošto na vsa mesta in sicer proti predplačilu (priračunavši 20 nč. za zametek) ali pa po poštne povzetju. — Cenik raznovrstnih domačih prekušanij zdravil razpošilja se na zahtevo zastojni poštne prosto. Lekarna k Zrinjskemu, H. Brodjočin, Zagreb, Zrinjskega trg št. 20.

LA FILIALE

della

BANCA UNION

TRIESTE

s' occupa di tutte le operazioni di Banca e Cambio - Valute.

a) Accetta versamenti in conto corrente abbonando l'interesse annuo

per banconote 2 1/2 % con preavviso. 5 giorni

3 1/2 % „ 12 „

3 1/2 % „ 4 mesi fisso

3 1/2 % „ 8 „

per Napoleoni 2 1/2 % con preavviso di 20 giorni

2 1/2 % „ 40 „

2 1/2 % „ 3 mesi

3 „ „ 6 „

Il nuovo tasso d'interesse principierà a decorrere sulle lettere di versamento in circolazione a datare del 8 Marzo rispettivamente dal 10 Marzo a secondo del relativo preavviso.

b) In banco giro abbonando il 2 1/2 % interesse annuo sino a qualunque somma; prelevazioni sino a fior. 20.000 — a vista verso chèque; importi maggiori preavviso avanti la Borsa. Conferma versamenti in apposito libretto.

c) Conteggia per tutti i versamenti fatti in qualsiasi ora d'ufficio lavaluta del medesimo giorno.

Assume dei propri correntisti l'incasso d i conti di piazza, di cambiali per Trieste, Vienna, Budapest ed altri principali città; rilascia loro assegni per queste piazze, ed accorda loro la facoltà di domiciliare effetti presso la sua cassa franco d'ogni spesa per essi.

d) Rilascia Vaglia del Banco di Napoli, pagabili ovunque presso gli stabilimenti del Banco e presso i suoi rappresentanti e corrispondenti facoltati alla emissione degli insegni.

e) S' incarica dall'acquisto e della vendita di effetti pubblici, valute e divise nonché del incasso d'assegni, cambiali e coupons, verso modica provvigione.

Sulle lettere di versamento attualmente in circolazione il nuovo tasso d'interesse entrerà in vigore al 25 corr. e rispettivamente al 2 Marzo a. c. a seconda del rispettivo preavviso.

Trieste, 20. Febbraio 1896. 1 12